

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Michael Petronius Bille

Citation: Ploug, Carl: "Michael Petronius Bille", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid67977/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Farvel! trofaste Fælle, elskte Broder,
Med Tanken klar, med Villien stærk og ren!
Tryk ømt ham til dit Bryst, du Livets Moder!
Og rejs af Blomster ham hans Bautasten!



Michael Petronius Bille.

Hvi sukke Kongedybets mørke Vover
Saa hult og tungt paa Danmarks Højtidsdag,
Da Mindets Torden ruller stolt derover,
Og Ekko svarer fra de sjunkne Vrag?
Hvi sænker lyst og sørgende sig Flaget,
Som, himmelfaldet, stræbte did igjen,
Hvis røde Tunge sang igjennem Slaget
Et mægtigt Drapa om de danske Mænd?
Hvi aabnes Juels og Vessels stille Hjem?
Hvem vover nu at fordre Plads hos dem?

En Olding er det, som beskedent vanked
Sin stille Vej igjennem Livets Larm;
Men ungdomskjækt engang hans Hjerter banked,
Og Manddomsstyrke svulmed i hans Arm.

Som ægte Skud af Nordens Kæmpestamme
Sin Prøve han bestod paa „Prøvesten“,
Og vandt det Vidnesbyrd af Fjender gramme,
At hans og Danmarks Hædersdag var een.
Nu slumrer han i Heltebrødræs Favn,
Men evig lever fort med den hans Navn.

O Danmark, fæld en Taare paa hans Kiste!
De gamle Vidner om din Storhed fly.
Med ham til Hvile gange snart de sidste;
Da er Du fattig — Du har ingen ny.
— Men løft fra Graven frejdig op dit Hoved!
Der bor en Spaadomskraft i Mindets Røst:
En Fremtid holde vil, hvad Fortid loved,
Bedrifters Udsæd føder daadrig Høst;
Og stige skal af Kongedybets Ry
Engang igjen din Hæders Morgengry!

Peter Nikolai Borgen.

Der flyver Toner over Belt og Fjord,
Til Barndomshjemnets stille Dal de trænge;
Lyt, gamle Fader! til det fjorne Kor!
Gjenkjender Du paa Røsten dine Dreng?
Dem er det, der, saa tidt din Stemme klang,
Stod om din Stol, en taus, opmærksom Klyuge,
Hvis Tunger løstes af en indre Trang,
Hvem Hjertets Kald fik lært engang at synge.

Vær hilset, Gubbe med de mange Aar,
Med Kinden furet og med Issen kullet,
Som vandrer om blandt Blomsterne i Vaar,
Imens din Samtid raadner under Muldet!
Thi Livets kjæle Lyst forsmaa'de Du,
Men var til Savn og Møje altid rede,
Derfor Du staar i hærdet Kraft endnu,
En knudret Eg, skudt af den jydskede Hede!

Vær hilset Du, som skrev din Viden ind
Med dybe Træk i Barnets bløde Tanke,
— Mens Orm og Møl fortære tykke Bind,
Staa hinc Cifre talende og blanke; —